

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1920/2025
19.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Здравко Петровић адвокат из ..., против тужене Република Србија, Министарство одбране са седиштем у Београду, коју заступа Војно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2541/24 од 13.02.2025. године, на седници одржаној 19.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2541/24 од 13.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2525/22 од 29.02.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати појединачне новчане износе наведене у том ставу изреке на име накнаде материјалне штете по основу изгубљене зараде у периоду од маја 2022. до 28.02.2024. године, са законском затезном каматом на сваки износ од дана доспелости до исплате како је то означено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да исплаћује тужиоцу на име ренте 27.398,60 динара, сваког 21. у месецу за претходни месец, почев од 29.02.2024. године па убудуће док за то постоје законом прописани услови. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу 204.234,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2541/24 од 13.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена означена првостепена пресуда, а ставом другим изреке одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против става првог изреке наведене другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију из свих законских разлога.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Трошкове није тражио.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Законом о парничном поступку је прописано (члан 403) да против правноснажне пресуде донете у другом степену, странке могу да изјаве ревизију у року од 30 дана од дана достављања пресуде (став први); да је ревизија увек дозвољена ако је: 1) то посебним законом прописано, 2) другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака, 3) другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака (став други); да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела на прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (став трећи); да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3), осим из члана 404. овог закона (410. став 2. тачка 5); при чему је у парницама из радних односа ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа (члан 441); док се у таквим парницама, када се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, као што је реч у овом случају, дозвољеност ревизије оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Истим законом је прописано и да се, ако је за утврђивање права на изјављивање ревизије (између осталог) меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева (члан 28. став 1), а ако се захтев односи на будућа давања која се понављају, вредност предмета спора се рачуна по њиховом збиру, али највише до износа који одговара збиру давања за време од пет година (члан 29), као и да се надлежност одређује, у случају да једна тужба против истог туженог обухвата више захтева који се заснивају на истом чињеничном и правном основу, према збиру вредности свих захтева (члан 30. став 1)

Тужбом у овом спору, поднетом 11.08.2022. године, када је динарска противвредност евра по средњем курсу износила 117,3379, као вредност предмета спора означен је износ од 750.000,01 динара. Поднеском од 04.12.2023. године тужилац је преиначио тужбу тако што је повећао тужбени захтев у износима за које је тужена првостепеном пресудом обавезана да му их исплати. Укупна вредност спора по захтеву за накнаду материјалне штете до пресуђења и накнаду новчане ренте износи 2.177.499,18 динара (533.583,18 динара на име изгубљене зараде и 1.643.916,00 динара на име петогодишње месечне ренте), односно 18.558 евра. Како вредност предмета спора у конкретном случају не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд оценио да је изјављена ревизија недозвољена, с обзиром да нема назнака да је изјављена у смислу члана 404. ЗПП.

С обзиром на изложено, Врховни суд је одлучио као у првом ставу изреке, на основу члана 413. у вези с чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**